

A SE ŠE SPOMNIŠ ...

... ko smo na avtobusu, že pred odhodom, pojedli vse sendviče?

In tudi tokrat smo jih. Sara je vsakemu od nas pripravila dva sendviča z žemljico, pariško in kisko kumarico. Tovariš razrednik nas je preštel in dal znak šoferju Borisu, da nas lahko odpelje s šolskega parkirišča po klancu navzdol proti cerkvi svetega Križa, na »končni šolski« izlet. Blagajničarka Jožica je od vsakega sošolca in sošolke med vožnjo pobrala nekaj denarja, da nam ga ne bi zmanjkalo za vstopnine. Rezervni šofer Leon se je prijetno zleknil v počivalnik, Boštjan je pa razprl navigacijske karte in opravil še zadnje izračune. Trije nekdanji sošolci Leon Orosel, Boris Petre, Boštjan Perklič in sošolki Sara Vini in Jožica Petrič smo se z nekdanjim tovarišem razrednikom 8. B razreda Osnovne šole Šercerjeve brigade Lovrenc na Pohorju, Francem Jaunigom odpravili na tridnevni izlet z naslovom »AVNOJ 2023«.

Na letošnjem spomladanskem srečanju sošolcev nekdanjega 8.B, je padla odločitev, da se v jesenskem času odpravimo na »končni šolski« izlet, kot smo se ga udeležili septembra 1985. Takrat smo na dvodnevem izletu, ki se je imenoval »Po poteh AVNOJA«, obiskali spominski obeležji koncentracijskega taborišča Jasenovac in bitke na Kozari, mošejo v Banjaluki, si v Jajcu ogledali slapove Plive in muzej 2. zasedanja ANOJA. Prvi dan smo zaključili z nočitvijo v hotelu v Mrkonjić Gradu, nato pa drugi dan pot nadaljevali v takratni Titov Drvar, kjer smo se povzpeli na pečino in po ogledu Plitvičkih jezer, izlet zaključili pozno zvečer pred lovrenško šolo. Za udeležbo na tem izletu smo si kolektivni denar prislužili z raznimi deli in opravili v lovrenški drevesnici in zbiranjem starega papirja.

Od zaključka osnovne šole je minilo skoraj 40 let. V tem času smo uspeli prislužiti nekoliko več denarja, zato smo si tokrat lahko privoščili tridnevnega. Že v samem obdobju priprav, predvsem pa nekaj dni pred odhodom smo si preko družbenih omrežij evforično pošiljali razna nostalgična sporočila in zadolžitve. Obvezen spremljevalec sendvičev je bil Pingo sok na slamico in napolitanke Jadro, razrednik pa tokrat ni nasprotoval pločevinkam piva, ki so med zlaganjem v prtljažnik čudežno pokukale iz nahrbtnikov. 20. oktobra v tem letu smo vsi udeleženci, stari dobrih 50. let, razrednik pa kakih 20 več, odpotovali. Trenutek pred odhodom se je pred šolo pojavil še nekdanji sošolec Milan Ciganović, ki smo ga po skupinski fotografiji hoteli »ugrabit« in odpeljati s seboj, vendar se nam je spretno izmuznil. Polni pričakovanj in dobre volje, smo z največkrat izrečenim stavkom: »A se še spomniš ...«, kar tekmovali med seboj pri obujanju osnovnošolskih dogodivščin. Po vožnji mimo spomenika v Jasenovcu smo se po postanku povzpeli po znamenitih betonskih stopnicah do obeležja bitke na Kozari. Tam smo si privoščili slastne mesnine sošolke Mice (Marija Zafošnik), ki pa se izleta ni mogla udeležiti, vendar nas je dobro nahranila, da smo lahko nadaljevali malo daljšo pot do prve nočitve v Etno Selu Čardaci pri Vitezu. Večerno druženje in neštetokrat izrečeni znameniti stavek nas je ponesel k počitku. Po zajtrku smo si na Baščaršiji v Sarajevu v sobotnem dopoldanskem vrvežu privoščili pravo bosansko kavo, nato pa nas je rezervni šofer Leon odpeljal v edino mesto, nekdanje države, katerega registrska oznaka na vozilih je imela tri črke. V Konjicu smo si ogledali znamenito zaklonišče Titov Bunker Konjic. Vanj smo vstopili v sončnem in toplem vremenu, ob izhodu in na poti do Mrkonjić Grada pa nas je vseskozi spremljalo deževno, s pasovi megle. Šofer Leon je svojo nalogo opravil z odliko in nas varno pripeljal prav v taisti hotel, v katerem smo prespali septembra 1985. Med vožnjo smo razredniku obljubili, da mu ne bo treba bedeti vso noč, ker smo preutrujeni, da bi bežali iz sob. Ker nas je razrednik dobro poznal, je vedel, da obljube ne bomo držali. Zato nas je pričakal in zalotil na hodniku, ko smo se hoteli eden po eden pretihotapiti v Leonovo sobo na pivo pred spanjem. Obljubili smo mu, da se bomo lepo obnašali, zato nam je to dovolil in se nam pridružil. Nedelja in zadnji dan izleta nas je popeljala v Jajce. Slapovi Plive in Muzej 2. zasedanja AVNOJA sta nas izstrelila proti Drvarju. Boris je ugotavljal, da si na originalnem izletu nismo ogledali Titove pečine, ostali pa da smo si jo. Zaključili smo s stavkom: »A se kdo spomni, mogoče je pa Boris na avtobusu nagajal dekletom, pa je moral ostati spodaj pri vhodu«. No, tokrat si jo

je lahko ogledal, saj je prevzel nalogo šoferja in dekletom ni imel časa nagajati. Preko Bihāća smo prevozili Zagreb in v Mariboru zaključili naše čudovito, nostalgično in nepozabno potovanje. S stiski rok, trdnimi objemi in nasmejanih lic smo se poslovili. Prepričani, da nam ni bilo žal niti enega najmanjšega trenutka, ponosni na razrednika, ki je gotovo edini, ki nam je poklonil to veselje in čast, da nam je s svojo prisotnostjo poslal globoko sporočilo: Spoštujte se, bodite strpni imejte se radi in se veselite vsakega trenutka. Njegova izjemna pozitivna energija, smisel za humor in prilagodljivost je dvignila vrednost našega AVNOJA 2023 v višave. Doživetja bodo shranjena v zlati škatlici spominov in ko bomo nekoč v prihodnosti spet pogledali te fotografije, bomo zagotovo izrekli stavek: »Spomnim se, kako ...«

Besedilo: Boštjan Perklič

Fotografije: udeleženci izleta